

забезпечені верстви суспільства. На наш погляд, реалізація пріоритетів державної соціальної політики можлива лише за умов створення нормальних умов життєдіяльності для економічно-активного населення. Саме економічно-активне населення створює суспільний продукт, який перерозподіляється на соціально незахищені верстви населення, відповідно, соціальний захист останніх залежить від результатів трудової діяльності працюючих, що вимагає адекватного соціального захисту економічно активного населення. Послідовне реформування системи соціального забезпечення передбачає перехід від обтяжливої патерналістської моделі до гнучкої системи забезпечення належної якості життя на підґрунті результатів трудових зусиль громадян.

Основним завданням активної соціальної політики має стати зміщення акцентів з домінуючого в суспільстві сподівання, що соціальні проблеми будуть розв'язані державними органами, з тотальної державної благодійності з високою часткою безкоштовних соціальних послуг до переорієнтації працездатного населення в соціальному захисті, соціальному забезпеченні на власні професійні сили й можливості та формування відповідних соціально-економічних умов для соціального самозахисту.

Література

1. Макарова О.В. Соціальна політика в Україні : Монографія / О.В.Макарова; Ін-т демографії та соціальних досліджень ім. М.В. Птухи НАН України. – К., 2015. – 244 с.
2. Соціальний захист населення України : монографія / авт. кол. : І.Ф.Гнибіденко, М.В. Кравченко, О. Ф. Новікова та ін.; за ред. В. М. Вакуленка, М. К. Орлатого. – К. : НАДУ, 2009. – 184 с.

УДК 332

ПАУЛИК А.Я.
Мукачівський державний університет

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ РЕГІОНУ

Сучасний регіон виступає окремим суб'єктом економічних відносин та відіграє особливу роль у формуванні сучасного економічного простору. Проблема формування та управління конкурентоспроможністю регіону набуває особливого значення в сучасних умовах, оскільки конкурентоспроможність національної економіки переважно визначається конкурентоспроможністю регіональних економік та їх взаємодією

Розділяють два основні підходи до визначення конкурентоспроможності регіону: регіон як середовище, яке обумовлює конкурентоспроможність підприємств, що здійснюють свою діяльність у даному регіоні; та регіон як самостійний суб'єкт конкуренції.

Розділяють два основні підходи до визначення конкурентоспроможності регіону, котрі часто змішуються: регіон як середовище, яке обумовлює конкурентоспроможність підприємств, що здійснюють свою діяльність у даному регіоні; та регіон як самостійний суб'єкт конкуренції.

Відповідно до першого підходу регіон розглядають виключно як територію із притаманними їй характеристиками, які впливають на конкурентоспроможність фірми. М. Портер у своїй роботі «Конкуренція» розглядає бізнес-середовище регіону як важливий фактор конкурентоспроможності фірми [1].

Другий підхід розглядає регіон як самостійного учасника конкурентних відносин, де регіон виступає як цілісна соціо-еколого-економічна система. Таким чином ми бачимо, що конкурентоспроможність регіону є синтезом переваг та недоліків трьох складових систем – соціальної, економічної та екологічної сфери. Відтак конкурентоспроможність регіону з нашої позиції можна розуміти як здатність регіональної системи створювати та реалізовувати конкурентні переваги в усіх сферах людської діяльності (соціальної, економічній та екологічній), забезпечуючи сталий розвиток для себе та країни в цілому.

Конкурентоспроможність регіону - це його здатність в умовах глобальної конкуренції на основі ефективного використання наявних традиційних і створення унікальних ресурсів локального розвитку стимулювати підвищення продуктивності виробництва та рівня життя місцевого населення і, відповідно, забезпечувати високий конкурентний статус у геоeкономічному просторі в довгостроковій перспективі.

Аналізуючи підходи вітчизняних та зарубіжних вчених до вивчення проблематики конкурентоспроможності регіону, можна зробити наступні висновки:

1. Конкурентоспроможність – не короткостроковий феномен, вона повинна бути стійкою і мати довгостроковий вплив.

2. Конкурентоспроможна економіка повинна створювати якісні робочі місця та сприяти зростанню реальних доходів і рівня життя населення.

3. Конкурентоспроможність визначається результатами, а не факторами, що впливають на неї [2].

Отже, конкурентоспроможність регіону – це:

- роль і місце регіону в економічному просторі України, його здатність забезпечити високий рівень життя населення і можливість реалізувати наявний у регіоні економічний потенціал (фінансовий, виробничий, трудовий, інвестиційний, ресурсний);

- положення регіону, яке обумовлене економічними, соціальними та іншими факторами;

- здатність регіону виробляти товари та послуги, що відповідають вимогам внутрішніх і світових ринків, створювати відповідні умови;

- ефективне використання регіональних ресурсів для забезпечення зростання потенціалу конкурентоспроможності окремих суб'єктів.

Література

1. Портер М. Конкуренція / Майкл Э. Портер; пер. с англ. - М. : Вільямс, 2000. - 495 с.

2. Богуславська С.І. Теоретичний базис сутності конкурентоспроможності регіону в сучасних умовах / С.І.Богуславська // Вісник ХДУ Серія Економічні науки. - №18. - 2016. - С. 127-130.

МУКАЧІВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

89600, м. Мукачево, вул. Ужгородська, 26

тел./факс +380-3131-21109

Веб-сайт університету: www.msu.edu.ua

E-mail: info@msu.edu.ua, pr@mail.msu.edu.ua

Веб-сайт Інституційного репозитарію Наукової бібліотеки МДУ: <http://dspace.msu.edu.ua:8080>

Веб-сайт Наукової бібліотеки МДУ: <http://msu.edu.ua/library/>